

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa L. O.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w P.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym  
w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2021 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 8 czerwca 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. przyznaje adwokat A. C. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści), powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym**
- 3. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 czerwca 2020 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na nieważność postępowania oraz jej oczywistą zasadność. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazane przez skarżącego podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą.

Nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazana przez skarżącego przyczyna nieważności postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.). Według skarżącego nieważność postępowania „polegała na pozbawieniu strony możliwości obrony swych praw (wskutek nieodroczenia rozprawy zaplanowanej na dzień 29 października 2018 r. mimo zaistnienia przesłanki odroczenia.” Ta przyczyna odroczenia nie została uwzględniona przez Sąd II instancji w ramach kontroli instancyjnej.

Należało uwzględnić, że powód był prawidłowo zawiadamiany o wszystkich terminach rozpraw i choć ze względu na odbywanie kary pozbawienia wolności jego osobisty udział w nich był utrudniony, brał jednak udział w rozprawie w dniu

8 października 2018 r. i miał możliwość wypowiedzenia się przed sądem co do podstaw faktycznych i prawnych swego roszczenia, ustosunkowania się do twierdzeń i zarzutów strony przeciwnej, jak również odniesienia się do przeprowadzonych dowodów. Mimo braku osobistego uczestnictwa w rozprawie w dniu 29 października 2018 r., skarżący – mając pełną wiedzę na temat przebiegu sprawy – mógł więc podejmować odpowiednie działania w celu obrony swych praw.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano dlaczego niedoprowadzenie powoda na rozprawę w dniu 29 października 2018 r., pozbawiło go możliwości obrony praw w sprawie. Wymaga jednocześnie podkreślenia, iż skarżący zarzucił nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, a skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji (art. 398<sup>-1</sup> § 1 k.p.c.). Przesłanka nieważności postępowania powinna odwoływać się więc tylko do postępowania przed tym sądem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 r. I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 81, orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1946 r., C III 719/45, OSN 1948, nr 2, poz. 34).

Twierdzenie powoda o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżącego. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżącego, związane z zarzutem "braku uwzględnienia przez Sąd II instancji oczywistej podstawy do uchylenia wyroku Sadu I instancji - z uwagi na nieważność postępowania (...), jak również wobec braku mimo oczywistej konieczności - dopuszczenia dowodów z urzędu, w zakresie opisanym w podstawie skargi kasacyjnej", nie daje zaś podstaw.

W skardze nie wykazano, że Sąd drugiej instancji naruszył przepisy postępowania wskazane przez skarżącego w sposób oczywisty. Nadto ewentualne naruszenie przez sąd drugiej instancji przepisów postępowania, z uwagi na niewzięcie pod uwagę nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji; mogło uzasadnić jedynie zarzut naruszenia przepisów postępowania. W kontekście twierdzenia skarżącego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagało to przedstawienie przez skarżącego wyводу, że naruszenie przepisów postępowania przez Sąd drugiej instancji miało wpływ na wynik sprawy, czego skarżący nie uczynił.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.